

Z OBSAHU	Katolicismus v Ugandě	06
	Blahoslavené karmelitánské mučednice z Compiègne	11
	Jak proběhla olympiáda?	13

Katakomby sv. Priscily. Foto: catacombepriscilla.com

Pokrok? Ano, ale se selským rozumem

Ježíš Kristus jako dobrý Pastýř pracuje s dalšími zvěstovateli radostné zprávy, tedy s apoštoly. V evangeliu i jinde v Písmu je docela často použito obrazu dobrého pastýře. Jistý vliv na to asi má kulturní kontext. Asi se mnozí z nás kdysi ve školních škamkách v hodinách (zvláště řecké) literatury učili cosi o bukolické poezii. Tedy o textech, které idealizují život pastýřů v přírodě uprostřed zvířat a o pastýřském každodenním živobytí. Také v Novém zákoně, ale i v pozdějších vyobrazeních Krista (které můžeme spatřit v prvních kostelech), se tento přírůbek používá. My běžní lidé máme být ovce, které jsou chápány jako spíše hloupá a stádní zvířata.

Tento obraz dnešního velmi sebevědomého moderního člověka možná i urazí. Může vnímat, že ovce je poměrně samostatné zvíře, které se o sebe postará. Pastýř však pro ovce připravuje dobré místo s kvalitní potravou a dobrou vodou. Je tím, kdo optimalizuje zdroje a pečuje o to, aby ovečky byly chráněny, měly

dobré soužití ve stádě, byly třeba i psem chráněny od vlků atd. Myslím, že můžeme také vnímat Krista jako Dobrého Pastýře v tom, kdo pečuje a přináší poměrně samostatným ovcím účinnou pomoc na cestě pastvy (Boží slovo, svátosti, doprovod, posila, atd.). Dnes si možná myslíme, že vše víme nejlépe, vše si přečteme na internetu a žádného pastýře či učitele nepotřebujeme. Je tomu skutečně tak? Spíše ne. Pokud totiž nebudeme mít základní nasměrování a naformátování našeho života, vyznáme se v hromadě informací a možností jen těžko. Chceme-li v životě na tomto světě obstát, více než internetový vyhledávač či umělá inteligence, potřebujeme základní znalosti, a to mnohdy i věcí, které se učíme od dětství kontinuálně nazpaměť (pravdy víry, cizí slovíčka nebo vyjmenovaná slova apod.). Pokud to tak nebude a bude nám chybět základní kostra, na kterou můžeme dodat konkrétní informace, pak se v množství podnětů utopíme.

Ježíš Kristus nám svým učením dává

rámec toho, jak věci chápat. Někdo si možná řekne, že tím, kdo se vyzná v hromadě informací a učí nás oddělit pravdu od lži, jsou vědci. Ano i ne. Reálně v mnoha věcech prostě někomu (církvi, rodičům, učitelům, odborníkům) věříme. Věsměs je to správně. Problém však je, když se dnes někteří odborníci a vědci (zvláště ve společenských vědách), zásadním způsobem odchyľují od pravdy o Bohu a člověku. Kupříkladu dnes lidé působící na univerzitách tvrdí, že nejsou dvě pohlaví (muž a žena), ale je jich mnohem více. Nebo se domnívají, že vlastností mužství a ženství jsou jen naučené způsoby chování, které lze měnit (*gender konstruktivismus*). V těchto situacích potřebujeme někoho, komu opravdu věříme, kdo se nebude bát říct, co vidí a co mu říká selský rozum. Neznamená to, že věci se nemohou pohnout, důležitá je však kontinuita a vnitřní logika s tím, co bylo před tím.

P. JCLic. PhDr. Mgr. Radim Cigánek
farář ŘKF Sázava–Černé Budy

Ján Havlík – mučedník věrnosti

V sobotu 31. srpna 2024 byl prohlášen za blahoslaveného seminaristu a mučedník věrnosti Ján Havlík.

Nezlomný: život plný vytrvalosti

1928 – narodil se 12. února ve Vlčkovanech (dnešní Dubovce) na Záhorí
 1941 – byl přijatý na státní reálné gymnázium ve Skalici
 1943 – stal se chovancem Apoštolské školy Misijní společnosti sv. Vincenta de Paul v Banské Bystrici
 1945 – po přechodu vojska byl na jaře poslán domů do Vlčkován, po válce se vrátil do Banské Bystrice, aby pokračoval ve studiu
 1949 – po maturitě vstoupil do noviciátu Misijní společnosti
 1950 – v noci z 3. na 4. května byl v rámci akce K2 násilně odvezen z noviciátu na „přeškolení“ do Kostolné a následně na nucené práce na Přehradu mládeže při Púchove
 1950 – na podzim s dalšími novici začal při zaměstnání tajně studovat teologii v podnájmu v Nitře
 1951 – dne 29. října vtrhla do jejich podnájmu StB a všechny zatkla
 1953 – dne 5. února byl Ján Havlík odsouzen za „velezradu“ na 14 let vězení, po odvolání mu byl trest snížen na 10 let v uranových dolech v Jáchymově a v Bytízi
 1958 – v květnu byl znovu obviněn za údajnou konspirační činnost a eskorto-

ván do vyšetřovací vazby v Praze na Pankráci a v Ruzyni, kde podstoupil těžké fyzické a psychické mučení

1959 – byl odsouzen na další rok vězení, jako dvojnásobný vězeň tak ztratil právo na udělení milosti, postižen těžkou nemocí srdce byl eskortovaný do vězení ve Valdicích

1960 – byl převezen do vězení Praha Pankrác a nasazen na těžké betonářské práce

1961 – nevyлéčitelně nemocný a neschopný práce byl odeslán do věznic do Ilavy, kde byl hospitalizovaný ve vězeňské nemocnici

1962 – dne 29. října po odpykání plné výšky trestu byl propuštěn na svobodu

1965 – dne 27. prosince umírá v jedné skalické uličce, opřený o popelnici jednoho domu, zemřel ve stoje na následky nelidského zacházení, mučení a těžké práce Jankova věrnost a vytrvalost byla zjevné už v útlém věku. Přestože pocházel z chudé rodiny, byl vychovávaný v hluboké víře, neúnavně pracoval na uskutečnění svého cíle. Aby se mohl stát knězem, misionářem, jako 12–tiletý denně docházel 16 kilometrů pěšky do školy v Holíči, v obnošeném kabátě a ve velkých otcových botách. Na kole do Skalického gymnázia to měl 36 kilometrů. K svému cíli se nejvíce přiblížil, když se během studia na gymnáziu stal chovancem „malého semináře“ Misijní společnosti sv. Vincenta de Paul v Banské Bystrici...

Po násilném vtrhnutí z noviciátu

v roce 1950 v rámci akce K2, která byla završením barbarské noci a po „přeškolení“ na nucených pracích na Přehradě mládež v Nasicích, opět prokázal svoji neochvějnost a věrnost. Spolu s dalšími novici začal pod vedením P. Štefana Krištína, CM, studovat v tajném bohosloveckém semináři v Nitře. Seminář byl po roce fungování odhalen a jeho činnost byla násilně ukončena.

Následoval soudní proces s názvem „Štefan Krištín a spol.“ Po dvou letech těžkého mučení a krutých výslechů soud vyměřil obviněným trest dohromady téměř 200 let. Janko dostal 14 let v jáchymovských uranových dolech za velezradu. Pro někoho konec – pro Janka začátek. Svému blízkému příteli, krajanovi a spoluvězni Antonovi Srholcovi jednou řekl: „Připadám si tu jak na misiích. Vždy lepší a náročnější působiště by si nemohl přát žádný misionář.“

Právě ve vězení, uprostřed těchto „ztracených existencí“, objevil, že i když nemůže být misijním knězem, může být misionářem. Vždy ochotný pomoc, podělit se i na úkor svého zdraví, veselý a pokojný. Nikdy nezradil jiné pro falešnou vizi své svobody nebo nabízených výhod.

„Odměnou“ mu bylo další obvinění, tvrdé výslechy, bití, týraní a nejhorší práce. Ani v nejtěžších chvílích však nepřestal být věrný své touze stát se knězem-vincentínem.

FATYM

Aktivisté žalují Kanadu kvůli rozšíření zákona o eutanazii na osoby s duševním onemocněním

Kanadská nezisková organizace podala žalobu na federální vládu a požaduje rozšíření programu eutanazie v zemi tak, aby umožňoval sebevraždu s pomocí lékaře pro osoby trpící duševní nemocí. Kanadští biskupové upozorňují, že eutanazie jde proti nedotknutelné důstojnosti lidského života.

Ústavní stížnost, kterou podala organizace *Dying With Dignity Canada* (DWDC), tvrdí, že kanadská vláda dis-

kriminuje duševně nemocné, protože utrpení duševní chorobou není dostatečným důvodem pro zařazení do programu eutanazie, který se oficiálně nazývá *Medical Aid in Dying* (MAID).

V případě úspěchu by to znamenalo, že by člověk mohl získat povolení k sebevraždě s pomocí lékaře jen proto, že žije s duševní nemocí a chce ukončit svůj život kvůli utrpení, které mu způsobuje.

Kanadští zákonodárci v červnu

2016 oficiálně legalizovali dobrovolnou eutanazii pro osoby trpící fyzickými nemocemi, chorobami nebo postižením. Ačkoli lidé trpící duševním onemocněním v současné době nemají nárok na lékařsky asistovanou sebevraždu, pokud je jejich stav výhradně duševní nemocí. Vláda má 17. března 2027 rozšířit nárok na eutanazii právě na tyto choroby.

Zařazení „duševní nemocí“ jako jednoho z právních důvodů pro eutanazii

SLOVO KNĚZE

Prázdniny se kvapem blíží ke konci a tyto poslední prázdninové dny jsou ve znamení shánky po věcech do školy. Pera, tužky, pastelky, penál, taška, přezůvky, věci na tělák... Je toho slušná hromada a předpokládám, že je toho dneska do školy zapotřebí víc, než bylo za mých školních let. Neb nároky stoupají.

Podle některých hlasů, které čas od času zaznívají mediálním prostorem nejintenzivněji, zdá se však, že v dobách Prague pridů možná přibude mezi povinné pomůcky „Velký obrazový atlas lidských pohlaví“, „Nový seznam osobních zájmen“, učebnice o inkluzi, homofobii a boji proti ní, o tom, jak hloupí jsou ti, co zpátečnický a nevědecky tvrdí, že pohlaví jsou jenom dvě. Tato nová multikulturní kniha by mohla nést hrdý název „Všechny barvy duhy“. Oni už něco soudruzi pokrokáři za vydatné pomoci neziskovek přísátých na státní rozpočet vymyslí.

Ale konec legráček. Ono školní období, které začne, nebude procházkou růžovým sadem. Ani pro děti, ani pro rodiče. Pomalu (stále mne nechce opustit optimismus) se opět vrací doba, kdy děti (a to nejen z věřících rodin) uslyší ve škole něco jiného než doma. A proto prosím Vás rodiče, buďte ve střehu a udržujte si přehled o tom, co Vaším ratolestem hustí do hlav a nebojte se svým dětem říkat pravdu. Vždyť přece nejde jen o to, aby děti měly vzdělání, ale také aby si zachovaly víru a lásku k Bohu. Já sám často na Vás rodiče myslím, neb Váš úkol v dnešní (snad jen zatím) pološílené době je opravdu nelehký a modlím se za Vás a za Vaše děti. Vyprošuji Vám i Vaším dětem radost z pravdy, zdravý rozum a pomoc Ducha Svatého!

Evermod Jan Sládek

P. Mgr. Evermod Jan Sládek, OPraem. farář farností Lomnice nad Popelkou, Libštát a Nová Ves nad Popelkou

v Kanadě bylo kontroverzní. Vláda původně plánovala rozšířit přístup k eutanazii na osoby s duševním onemocněním do roku 2023, ale poté byl tento krok odložen na rok 2024 a znovu odložen na rok 2027. V parlamentní zprávě se uvádí, že poslední vládní odklad byl způsoben tím, že zdravotní systém země „nebyl připraven“.

V právní výzvě se tvrdí, že vláda odkladem tohoto rozšíření porušuje článek 15 kanadské Listiny práv a svobod, který vyžaduje rovné zacházení podle zákona a zakazuje diskriminaci několika chráněných tříd, včetně osob s duševním postižením.

„Tato žaloba je důležitým krokem k uznání toho, že lidé s duševním onemocněním si zaslouží stejný respekt, přístup k lékařským službám, možnost volby a důstojnost jako všichni ostatní lidé v celé Kanadě,“ uvedla v prohlášení generální ředitelka DWDC Helen Longová.

„Někteří jedinci s duševním onemocněním zažívají trvalé a nesnesitelné utrpení a toto utrpení musí být uznáno stejně zničující jako fyzické utrpení,“ dodala Longová. „Máme postupy, jak určit, zda je osoba schopna činit zásadní životní rozhodnutí; všechny schopné dospělé osoby musí být ve svých rozhodnutích respektovány a jejich volby ctěny.“

Ačkoli se zastánci rozšíření eutanazie na osoby trpící duševní nemocí odvolávají na koncept lidské důstojnosti, katolická církev v Kanadě se proti takovému výkladu lidské důstojnosti důrazně postavila a program eutanazie odsoudila.

V květnu 2023 zaslala Kanadská konference katolických biskupů poselství věřícím, ve kterém uvedla, že eutanazie „podkopává univerzální a nedotknutelnou důstojnost lidského života a škodí budování společnosti“. Biskupové dále varovali, že rozšíření eutanazie na osoby se zdravotním postižením „je může předurčit k sebevraždě“.

„Roste počet znepokojivých případů, kdy se lidé rozhodují pro MAID kvůli osamělosti, chudobě, sociálnímu tlaku a také nedostatku podpory a přístupu k péči,“ dodali biskupové. „Pacientovi, kterému bylo diagnostikováno nevyléčitelné onemocnění nebo který žije v situaci dlouhodobého utrpení, musí být nabídnuta jakákoli úleva a naděje podporující život.“

Jimmy Akin, vedoucí apologeta organizace *Catholic Answers*, řekl agentuře CNA, že lidé s duševním onemocněním mají „stejnou základní důstojnost jako všechny ostatní lidské bytosti“ a že „usmrcení pacienta není soucitným řešením“.

„Musíme zmírnit jejich bolest, a to i lékařskými prostředky, a pomoci jim najít smysl života,“ řekl Akin. „Myšlenka zabít lidi kvůli jejich duševním problémům je plná potenciálu zneužívání zranitelných, protože mnozí zdravotníci a neosobní agentury budou pacienty tlačit k ukončení jejich života, místo aby hledali skutečná řešení.“ Akin také varoval, že státní úředníci mají ekonomickou motivaci podporovat eutanazii: „Lék na sebevraždu je levnější než pomoc člověku, který se potýká s obtížným problémem, a ekonomické faktory povedou byrokracii k tomu, že bude tlačit trpící lidi ke smrti.“

Někteří Kanadčané, kteří trpí nemocí nebo postižením, uvedli, že je lékaři nabádají k eutanazii, i když si ji nepřejí. V červnu letošního roku uvedl 49letý muž jménem Roger Foley, že mu byla „několikrát“ nabídnuta eutanazie kvůli jeho nemoci, mozečkové ataxii. „Když jsem řekl, že mám sebevražedné sklony, setkal jsem se s odpovědí: „No, nemocnice má program, který vám s tím pomůže, pokud chcete ukončit svůj život,“ řekl Foley ve videu s Amandou Achtmanovou z projektu *Dying to Meet You*. „To před legalizací [MAID] neexistovalo, ale teď to tu je,“ řekl. „V rámci zbytku mého života už nebude vteřina, kdy bych neměl vzpomínky na to, jak mi [byla nabídnuta sebevražda], jak mě znehodnotili a co všechno jsem.“

Christine Gauthierová, veteránka a paralympionička, řekla v prosinci 2022 kanadské televizní společnosti *Canadian Broadcasting Corporation*, že jí ministerstvo pro záležitosti veteránů nabídlo eutanazii, když se snažila získat finanční prostředky na rampu pro vozíčkáře.

„Tragédií je, že uzdravení a naděje jsou k dispozici a chladná, nelidská politika byrokracie povede k viktimizaci mnoha lidí,“ řekl Akin pro CNA. „Společnost musí uznat přirozenou důstojnost všech lidských bytostí a držet se pevně etiky života, aby se zabránilo takovému viktimizaci.“

církev.cz

HLUCHÝM DÁVÁ SLUCH A NĚMÝM ŘEČ

8. září 2024 – 23. neděle v mezidobí – Mk 7,31–37

Jan Zlatoústý

Odvedl hluchoněmého, kterého přivedli, stranou od zástupu, aby neprováděl zázraky na veřejnosti, a tím nás poučil, abychom odmítli prázdnou slávu a domýšlivost: nikdo totiž nemůže takto konat zázraky, pokud nepěstuje pokoru a neřídí se skromností. A vložil prsty do uší, ačkoli mohl uzdravovat i slovem, aby ukázal, že mocí Boží je jeho tělo a jednání spojeno s božským. Kvůli Adamovu přestoupení totiž na lidskou přirozenost dopadly rozmanité útrapy údů a zkaženost smyslů; proto když přišel Kristus, ukázal v sobě dokonalost lidské přirozenosti. A tak prsty otevřel uši a slinami vydal výrok, pročež následovalo: a dotkl se jazyka.

Také nařídil, aby byl zázrak utajen, aby nepodněcoval Židy k předčasné vraždě ze žárlivosti.

Béda

Pozvedl oči k nebi, aby ukázal, že odtud je třeba hledat řeč pro němého, sluch pro hluché a zdraví pro všechny nemocné. Vzdechl ne proto, že by potřeboval Otce o něco prosit s povzdechy, neboť on i Otec dává vše těm, kdo prosí, ale aby nám dal příklad, jak máme vzdychat, když prosíme o pomoc nebeské lásky, ať už pro své vlastní viny, nebo pro viny svých bližních.

A když říká *effatha*, což znamená „otevři se“, vztahuje se to vlastně na uši: uši totiž měly být otevřeny, aby mohl slyšet, a jazyk měl být osvobozen od pout, která mu bránila mluvit; proto z toho vyplývá, že se mu v té chvíli otevřely uši, uvolnil se spoutaný jazyk a mluvil správně. Zde byla jasně rozlišena dvojí přirozenost jednoho a téhož Krista. Když totiž pozvedl oči k nebi, vzdychl jako ten, kdo se modlí k Bohu, a ihned uzdravil jediným slovem jako ten, kdo má moc božského majestátu.

Neboť hluchoněmý je ten, kdo nemá uši, aby slyšel Boží slovo, a neotevřelá ústa, aby mluvil: takové musí přivést k Pánu ti, kdo se již naučili mluvit a sly-

Ottheinrichova Bible: Uzdravení hluchoněmého (1425–1430)

šet Boží výroky, aby je uzdravil.

Jeroným

Město postavené na kopci, viditelné zdaleka, nelze utajit (srov. Mt 5,14) a pokora vždy plodí slávu; proto následuje, že čím důrazněji jim přikázal mlčet, tím více to hlásali.

V mystickém smyslu znamená Tyrus úzké místo a označuje Judsko, o němž Pán říká: Úzké je lůžko (Iz 28,20), a odchází z něj k jiným národům. Sidon znamená lov. Naše generace je divoká a nezkratná jako mor, neboť je stále v pohybu a nestálá. Do středu Dekapole, která označuje přikázání Desatera, přišel Spasitel, aby zachránil pohany. A mnoho příslušníků lidského rodu se díky prvnímu stvořenému počítá jako jeden člověk šířený různými pohromami: slepý, když špatně vidí, hluchý, když slyší, němý, když mluví. A prosí ho, aby na něj vztáhl ruku, neboť mnozí spravedliví a patriarchové toužili po vtělení Páně a přáli si ho.

Odvádí od bouřlivých myšlenek, neuspořádaných činů a neuspořádané řeči ty, kteří si zaslouží uzdravení. A prsty, které vkládá do uší, jsou slova nebo dary Ducha, o nichž se říká: To je prst Boží! (Ex 8,15) Slina je Boží moudrost roz-

vazující pouto, které pění rty lidského rodu, aby nemohl mluvit: Věřím v Boha, Otce všemohoucího atd. Pozvedl k němu oči a vzdychl, to znamená, že nás naučil vzdychat a pozvedat poklady svého srdce k nebi, neboť vzdechy vnitřní lítosti očišťují lehkovážnou radost těla. A otevřel uši chvalozpěvům, písním a žalmům (srov. Ef 5,19) a (Kol 3,16). Rozvazuje jazyk, aby mohlo zaznít dobré slovo, které ani hrozby nemohou umlčet.

Teofylakt

Je to pro nás poučení, že když někomu prokazujeme přízeň, nemáme žádat potlesk nebo chválu. A když jsme dobrodiní obdrželi, máme dobrodince hlásat a chválit, i když o to nestojí.

Augustin

Jestliže však věděl (neboť znal současnou i budoucí vůli lidí), že čím více jim to zakáže, tím více to budou hlásat, proč to přikázal, ledaže by chtěl lenivcům ukázat, o kolik radostněji, o kolik horlivěji by to měli hlásat ti, kterým kázal, kdyby ti, kterým to zakázal, nemohli mlčet?

přeloženo, zpracováno a redakčně upraveno podle www.catena aurea.sk

NEKONEČNÁ HODNOTA A JEJÍ NEPŘÁTELÉ

Test z matematiky: Kolik je nekonečno minus pět?

Ta otázka nedává smysl, protože nekonečno nelze změřit. Nekonečno se nemůže rozpínat ani smršťovat, je bez hranic.

Bůh je nekonečný, jeho stvoření nikoli. Avšak *Dignitas Infinita* začíná provokativní větou: „Každá lidská bytost má nekonečnou důstojnost, nezcizitelně zakotvenou v samotném jejím bytí, která je určující za všech okolností a v každém stavu či situaci, s jakou se kdy člověk může setkat.“ To má potenciál vyvolat vážný zmatek.

Dikasterium pro nauku víry zdůrazňuje ontologický základ lidské důstojnosti, „stvořené k Božímu obrazu a podobě a vykoupené v Ježíši Kristu“. Ano, ale když se hovoří o nekonečné lidské důstojnosti, může to obnášet určité těžkosti. (Ano, papež Jan Pavel II. jednou řekl, že lidská důstojnost je nekonečná, ale poznamenal to na veřejnosti před posluchači, nikoli v autoritativním dokumentu, který byl víc než pět let pečlivě připravován a upravován.) Postupujme opatrně.

Problémy nevznikají, když vatikánský dokument vysvětluje základ lidské důstojnosti, ale když tento pojem vztahuje na konkrétní morální problémy. A protože právě to je účel *Dignitas Infinita* – uplatnit katolické chápání lidské důstojnosti na problémy dnešní doby –, není to zanedbatelná námitka.

Pokud mám nekonečnou důstojnost, nemůže se změnit. Nemohu k ní nic přidat ani od ní nic ubrat. Všichni ale víme, logickým úsudkem i ze zkušenosti, že svou důstojnost můžeme pozvedat nebo snižovat. Přijímání svátostí naši důstojnost zvyšuje, hřích ji zmenšuje.

A není právě to ústředním poselstvím *Dignitas Infinita* – že určité skutky a postoje se s lidskou důstojností neslučují? Když s druhými lidmi jednáme s pohrdáním, prohřešujeme se proti jejich důstojnosti a snižujeme tím i tu svou. Když se chováme tak, že to narušuje naši důstojnost, znevažujeme sami sebe, ztrácíme důstojnost.

Antonio de Pereda: Nejsvětější Trojice (1. pol. 17. st.)

Dokument Dikasteria pro nauku víry jasně učí, že náhradní mateřství, operativní změna pohlaví a genderová ideologie jsou prohřešky proti lidské důstojnosti těch, které svádějí na cestu. Jak jsem se snažil vysvětlit v dřívějším komentáři k tomuto dokumentu, *Dignitas Infinita* tyto důsledky přehlížení lidské důstojnosti neobjasňuje.

Ano, náhradní mateřství není správné a Dikasteriu pro nauku víry patří uznání za to, že to jasně sděluje. Co bychom pak ale měli říkat zdravotníkům, kteří se na tomto procesu podílejí? Co máme říct příbuzným a bližním manželům, kteří si náhradní mateřství objednají? Pokud jsme všichni povinni hájit lidskou důstojnost – svou vlastní i důstojnost druhých –, což opravdu jsme, pak z logiky vatikánského dokumentu plynou některé závažné důsledky. Nestačí říkat, že tyto prohřešky narušují lidskou důstojnost; máme morální povinnost jim oponovat.

V mnoha případech by tento morální závazek mohl zahrnovat povinnost bližním co nejlépe objasňovat, že svým jednáním snižují svou vlastní důstojnost. V tomto kontextu pro mě bylo pozor-

hodné, že když kardinál Fernandez dokument Dikasteria představoval, nenašel způsob, jak vysvětlit, proč Katechismus učí, že homosexualita není v pořádku.

Všichni jsme padlé, různě narušené bytosti. Když své narušení a svým pokušením podléháme, narušujeme tím svou vlastní důstojnost. Slabina *Dignitas Infinita* spočívá v tom, že nerozlišuje mezi nekonečnou důstojností, kterou nám, účastníme-li se života Trojice, nabízí Kristus, a velmi omezenou zásobou důstojnosti, kterou si sami hromadíme nebo rozhazujeme.

Phil Lawler
Catholic Culture
Přeložila Alena Švecová

Philip F. Lawler
novinář, zakladatel Catholic World News,
působí v CatholicCulture.org

KATOLICISMUS V UGANDĚ

Katolicismus je v Ugandě všudypřítomný, ale církev se zde potýká s problémy stejně jako jinde.

Jedním z důvodů, proč jsem tak toužila navštívit Ugandu, bylo svědectví o jejím údajně živém katolicismu. Uganda je svou rozlohou velká asi jako Oregon (4,5 milionu obyvatel), ale má 45 milionů obyvatel. Lidé, se kterými jsem hovořila, mi řekli, že 100% Ugandanů věří v Boha. Většinu tvoří katolíci (39,3%) a 32% anglikáni. Muslimové tvoří 13,77% společnosti a v Ugandě hodně investují; letniční tvoří 11,1%. Možná to bylo způsobeno mou katolickou zaujatostí, ale všude jsem viděla projevy katolicismu – kostely, školy, nemocnice, a dokonce i obchody a dodávky s náboženskými nápisy.

První den mě můj hostitel, P. Alex Mugalaasi, vzal do internátní školy, kde studuje 300 chlapců, kteří se na mě vrhli, jako bych byla Taylor Swift. Chtěli se dotknout někoho, kdo má bílou pleť, a já jsem chtěla pohlédit jejich kudrnaté hlavy.

Otec se nabídl, že odslouží mši svatou za učitele. Šli jsme po hrbolaté jílové cestě k neutěšeně vypadajícímu areálu, kde mají učitelé své jednopokojové příbytky. Plastové židle na dvoře byly nejistě postavené na betonovém zápraží. Oltář tvořil vratký stůl na kamenné podlaze. Všichni učitelé na sobě měli opravdu důstojné, čisté a vyžehlené šaty, které odpovídaly jejich profesi. Jedno batole bylo oblečeno do tradičního afrického oděvu, jiné do šifonových šatiček. Ženy seděly vpředu, muži vzadu. Všichni zpívali – všechny sloky každé církevní písně – s chutí a čistě.

K mému velkému překvapení a zděšení jsem byla jediná, kdo přijímal eucharistii. Byla jsem z toho smutná; tolik jsem toho slyšela o živé víře Afričanů, a na první mši svaté, které jsem se zúčastnila, nikdo nepřistoupil ke svatému přijímání.

Co tedy otec udělal? Splnil svou otcovskou roli: po mši svaté předstoupil a jemně, ale důrazně je pokáral. Vyjádřil své zklamání, že nikdo nepřistoupil ke svatému přijímání; řekl, že ví, že je tomu

Foto: uecon.org

tak proto, že vědí, že nejsou hodni přijímat – jsou ve stavu smrtelného hříchu, nejspíš proto, že sdílejí lože s přítelkyní nebo přítelkyní.

V kázání použil nádherné přirovnání, že každý má v sobě bílého psa, který je dobrý, a černého psa, který je zlý. Řekl, že se rozhodli krmit černé psy a ty bílé nechávají hladovět. Mluvil o postní době jako o období, kdy bychom měli postem a oběťmi krmit bílého psa a nechat hladovět psa černého. Seděla jsem vpředu a mohla jsem jen trochu pootočit hlavu, abych viděla, jak učitelé reagují; všichni svésili hlavu a vyhýbali se očnímu kontaktu s knězem.

Když otec skončil, vystoupil jeden z učitelů a pronesl dlouhý proslov, který v podstatě opakoval a rozvíjel otcovo pokárání. Přiznal, že nechali své černé psy volně pobíhat a nežijí tak, jak by měli. Nedokázala jsem pochytit jeho přízvuk, takže nevím, jak dokázal mluvit asi deset minut, ale zvěst zjevně pochopil a souhlasil s ní.

Celá událost mě ohromila: že nepřistoupili ke svatému přijímání, že je otec jasně pokáral a že učitelé neprojevovali žád-

né nepřátelství vůči tomu, co říkal.

Dozvěděla jsem se, že chování otce Alexe a reakce učitelů nejsou v Ugandě až tak neobvyklé. Řídí se totiž heslem: „K výchově dítěte je třeba celé vesnice,“ což znamená, že neváhají napravit ty, kteří se chovají špatně, a to jak dospělí, tak děti. A skutečně mají úctu k eucharistii; při pohřbech, kdy kněz řadu přítomných nemusí znát, vedle něj stojí někdo, kdo hosty zná, a upozorní ho, pokud by k přijímání přistoupil někdo, kdo je ve stavu těžkého hříchu.

(Po mši svaté jsem měla příležitost popovídat si s učiteli; dostala jsem první z mnohokrát se opakujících dotazů, jak může Ugandan získat práci v USA!)

Zcela jiným zážitkem byl „Diecézní den“. Jednou za rok se v katedrále sejdou farnosti z každé diecéze na mši svatou a celodenní slavnosti. Katedrála i veškeré dění byly nádherné a velmi slavnostní: velké stany, sakrální předměty na prodej a spousta tradičních jídel, která se podávala po mši svaté. Farnosti vyslaly své zástupce a ženy z téže farnosti byly oblečeny do stejně barevných tradičních šatů. Lidé přicházeli velmi brzy, aby si

našli místa a šli ke zpovědi.

Každý Američan, který byl na mši svaté v Africe, žasne nad obětním průvodem, v němž účastníci zpívají, pohupují se a nesou živá kuřata, velká balení toaletního papíru, plata vajec naskládaná na sebe, velké nádoby s kuchyňským olejem, obrovské pytle rýže, čisticí prostředky – vše, co by biskup a ti, kterým slouží, mohli potřebovat.

Matka otce Alexe mi ušila tradiční šaty, abych byla pro tuto příležitost vhodně oblečená.

V neděli jsem se s otcem vypravila do školy, kde studuje 4000 studentů, chlapců i dívek, z nichž jen někteří jsou katolíci. Na jedinou mši svatou za celý den – v sedm hodin ráno – jich přišla tisícovka; ani trochu nepůsobili divoce a vypadali naprosto soustředěně. Tisíc mladých lidí se třáslo zimou a bylo zahaleno do svetřů, protože bylo asi 19 stupňů. Sbor vedla školená, půvabná mladá žena; prakticky celé shromáždění zpívalo s chutí. Zdálo se, že většina přijala eucharistii. Zarážející bylo, že hlavy mužů i žen byly oholené – jistě moudrý zvyk, ale některé dívky si mi na to stěžovaly.

Poté jsme se vydali do nedalekého katolického kostela, kde se mše svaté zúčastnilo asi 200 mladších dětí. Mezi písněmi, které zpívaly, byla i klasická úprava pravděpodobně nově složené skladby. Bylo to nádherné. Zatímco při zpěvu moderních písní se žáci rádi pohupovali a tleskali (což byl určitý druh projevu úcty), při této písni se nehýbali a zdálo se, že prožívají transcendenci, kterou taková hudba umožňuje.

Většina kaplí v seminářích, stejně jako katedrály, byla velmi tradiční a všechny měly výrazné africké prvky, například soupravy bubnů. Narazila jsem i na některé moderní kostely, které mě zklamaly, ale jejich snímky nebudu zveřejňovat.

Téměř v každém kostele naleznete vyobrazení příchodu bílých otců do Ugandy – většinou se jedná o jedno a totéž ztvárnění.

Biskup Francis, který se zasloužil o to, že jsem dostala povolení mluvit v seminářích, nás pozval na večeři a slíbil, že nám uvaří pravé italské špagety, což také udělal (výborně!). Měl velmi skromný

Foto: Catholics and Cultures / Flickr

byt, ale nejkrásnější malou soukromou kapli, jakou jsem v Ugandě viděla.

Brzy ráno jsme šli pěšky na mši svatou – do kostela, který mi připadal jen jako malý vesnický kostelík, vybudovaný jako venkovní pavilon. Ve skutečnosti to byla katedrála diecéze Kasese, jedné z chudších diecézí.

Biskup Francis měl rozestavěnou novou katedrálu, když zemětřesení zničilo tamní nemocnici. Pozval nejvážnější nemocné pacienty do svého „areálu“ a peníze, které shromáždil na vybudování nové katedrály, použil místo toho na stavbu nové nemocnice. Pochyboval o tom, kdy či zda vůbec vláda využije prostředky darované mezinárodními agenturami pro účely rekonstrukce tolik potřebné budovy.

Místnosti, v nichž byli kdysi umístěni pacienti, nyní slouží jako mateřská škola pro děti z okolí, aby byla zajištěna jejich bezpečnost. A stavba nové katedrály je stále v nedohlednu. Když jsem viděla, jak skromně biskup Francis žije a že potřeby jeho lidu jsou pro něj na prvním místě, pocítila jsem jistotu, že veškeré prostředky, které jsem pro ugandské seminaristy získala, budou dobře využity.

Během některých rozhovorů jsem se ptala, zda se někdo ze seminaristů nebo vyučujících někdy zúčastnil tradiční latinské mše (TLM). Nikdo z nich neodpověděl kladně a zdálo se, že jen málo

z nich o ní někdy slyšelo. Když jsem ji však popisovala jednomu rektorovi semináře a sotva jsem se mu zmínila o „asperges“, prohlásil, že ji rozhodně chce zažít.

Před odjezdem do Ugandy jsem ke své radosti zjistila, že existuje několik míst, kde se TLM slouží, a vroucně jsem požádala, abychom se jedné z nich zúčastnili. Otec Alex mému přání ochotně vyhověl, ale zpočátku se k myšlence TLM příliš nepřikláněl. Byl nakloněn pozici *ad orientem*, mřížce pro přijímání a podávání přijímání do úst, ale nedokázal si představit výhody účasti na mši svaté sloužené ve starobylém jazyce. Několika způsoby jsem se ho snažila přimět k pochopení myšlenky posvátného jazyka, ale bezvýsledně. Řekla jsem, že to prostě musí zažít.

Společenství latinské mše v Kampale slouží mši svatou na místě, kde byl umčen Denis Ssebuggawo, druhý ugandský mučedník. Farnost je po něm pojmenovaná a spravuje ji Institut Dobrého pastýře z Francie (ačkoli náš celebrant byl z Anglie). Bylo naprosto nemožné si neuvědomit, že právě takovéto mše svaté se ugandští mučedníci účastnili, a nebýt nesmírně vděčný za jejich svědectví. Obřadu se účastnilo asi 75 věřících; zpěv byl překrásný.

Otec Alex byl nadšen a souhlasil s tím, že všichni Ugandané by se měli seznámit s tak krásnou liturgií (až přís-

Foto: Catholics and Cultures / Flickr

tě pojedou do Ugandy, bude to už možná povinné!), a řekl, že chápe, proč je dobré, že existuje posvátný jazyk. Dokonce se mě zeptal, jestli si myslím, že se církev k této liturgii někdy vrátí. Nemělo by nás překvapit, že Ugandané budou na TLM reagovat příznivě. Navzdory chudobě jsou to důstojní lidé se skvělým vystupováním, kteří, jak se zdá, mají skutečnou a přirozenou úctu k posvátnu.

Když se můj spolucestující Kevin Wells zeptal otce Alexe, co je největší hrozbou pro církev v Ugandě, odpověděl „blahobyt“ a vysvětlil, že když lidé uvěří, že se mohou spolehnout sami na sebe, přestávají spoléhat na Boha. Samozřejmě se modlím a doufám, že se Ugandané jednou budou moci těšit vyšší životní úrovni, což se vzhledem k bohatým přírodním zdrojům, pracovitosti Ugandanů a jejich všeobecné přívětivosti zdá být jistě možné. Jedním z mých cílů bylo opět

povzbudit ugandské seminaristy, aby se měli na pozoru před falešným vábením sekulárních hodnot Západu, a přesvědčit je, že Afrika musí zachránit Západ, a ne že Západ musí zachránit Afriku.

Měla jsem tu čest být v Ugandě těsně poté, co kardinál Fridolin Ambongo, předseda Symposia biskupských konferencí Afriky a Madagaskaru, byl v Římě ohradit se proti tomu, aby Afričané žehnali párům stejného pohlaví, jak nařizuje *Fiducia supplicans*. Řekla jsem seminarištům, že pokud je nám známo, žádný jiný vysoce postavený duchovní neodletěl do Říma, aby proti tomu u Svatého otce protestoval. Většina seminaristů nebyla s touto událostí obeznána, a tak jsem ji popsala jako dramatický okamžik, kdy Afričané přišli bránit církev.

Stejně jako mnozí Američané a někteří vrcholní církevní představitelé se domnívám, že Afrika může být nejlepší

nadějí na obnovení plné věrnosti církve. Gabonský kardinál Robert Sarah (kde působil arcibiskup Marcel Lefebvre, velký obhájce TLM) nedávno poznamenal:

Jsem si jistý, že Afrika zachrání rodinu, a mám naprostou důvěru ve víru afrického lidu. Afrika zachránila Svatou rodinu (během útěku do Egypta) a v dnešní moderní době Afrika zachrání i lidskou rodinu.

Obraz Afriky zachraňující Svatou rodinu zněl Ugandanům příjemně. Podobně se vyjádřil i německý kardinál Gerhard Müller: zdůraznil, že je to „velmi důležitý moment v dějinách církve, že nyní Afričané vystupují do popředí a přebírají vedení v katolické církvi, a počínají si velmi dobře“.

Jeden kněz mě varoval, že mám ne-realistická očekávání, a možná měl pravdu. Ale v tuto chvíli si nejsem jistá, kam jinam bych měla vložit svou důvěru, samozřejmě kromě Ducha svatého. Pohledy jako ten níže povzbudily mého ducha! To je otec Alex a jeden z jeho bratranců.

V příštím a posledním sloupku budu vyprávět o některých dobrodružstvích, která jsme během pobytu v Ugandě zažili a která zpestřila naše už tak nesmírně zajímavé dny.

Janet E. Smith
Crisis Magazine
Přeloženo

Janet E. Smith, Ph.D.
morální teoložka

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

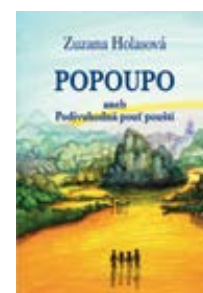

Zuzana Holasová: Popoupo aneb Podivuhodná pouť pouští

Čtyři děti se záhadným způsobem dostanou do příběhu hry, kterou si samy vymyslely. Pravidla, která pro hru stanovily, se najednou mění ve skutečnost a děti tak okamžitě pocítí následky svých dobrých či špatných rozhodnutí. To jim, a stejně tak čtenáři, postupně otevírá oči i srdce.

Váz., 176 s., cena 279 Kč

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY • Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1,
tel.: 224 818 757, on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

VSTUPNÍ DROGA K POSTKŘESŤANSKÉMU POHANSTVÍ

Nedávno jsem se vrátil ke knize, kterou jsem mnoho let nečetl: *Teologové za Hitlera* od Roberta P. Ericksena. Je to studie o tom, jak tři intelektuálové, Gerhard Kittel, Paul Althaus a Emanuel Hirsch – první z nich odborník na Starý zákon, druhý na Luthera a poslední na Kierkegaard – začali roku 1933 podporovat Hitlera a nakonec se ztotožnili se zhoubnou ideologií, jež stála miliony životů v koncentračních táborech a také ve válce, kterou rozpoutala německá rozpínavost.

Je to znepokojivá kniha, protože zatímco Hirsch byl vždy nevraživý antisemita a zůstal jím i po pádu třetí říše, Kittel a Althaus začali jako ti, které bychom mohli zařadit mezi pravověrné, vlastenecké konzervativce. Příběh o tom, jak je nacistická ideologie zkazila, je smutný a zneklidňující. Podobně jako Michael Corleone ve filmu *Kmotr* podlehl postupně; každý krok, který udělali, jim vzhledem k požadavkům doby dával smysl, ale konečný výsledek byl katastrofální. Se skutečností, že volili Hitlera, logicky souviselo, že pak přinejmenším mlčky přihlíželi, když se nacistické chování stávalo skandálnějším a systematicky vražednějším. Vzhledem k tomu, že jsem se ve své doktorské práci věnoval Lutherovi, obzvláště mě zděsilo, když jsem zjistil, jaký postoj zaujal Althaus. Vždyť to byl jeden z mých vědeckých hrdinů. Jak se mohl tak mýlit?

Je zajímavý myšlenkový experiment uvažovat, jak by asi v Německu na začátku třicátých let 20. století volili dnešní křesťané. Zpětný pohled nám propůjčuje veliké výsady. Nejenže nám poskytuje plné vidění, ale také nás zprošťuje obtížných morálních kompromisů, jež jsou spojeny s každými volbami a kterým se lidé žijící v dané době nemohou vyhnout. Neměli bychom si být tak jisti, že bychom určité jednali tak, jak bychom si to rádi představovali. V tehdejší světě se zdálo, že musí zvítězit buď nacisté, nebo komunisté, a plné zlo obou ještě nebyla zcela vidět. I když však můžeme tyto těžkosti uznat, je důležité upozornit na to, že i tehdy žili

teologové, kteří v roce 1933 viděli problém a odmítali uzavřít obchod s ďábly na obou stranách politického spektra.

Nejslavnějším příkladem toho je *Barmenská teologická deklarace* z roku 1934, kterou podepsali mimo jiné Dietrich Bonhoeffer a Karl Barth. Zpětně viděno je škoda, že se tento dokument nezabýval antisemitismem nacistů, a Barth toho později litoval. Existoval však ještě jeden dřívější a lepší dokument, který je dnes téměř zapomenut: *Bethelské vyznání*, které sepsal Bonhoeffer spolu s dalším luteránem Hermannem Sassem. Později se tito dva muži vydali každý jinou teologickou cestou, kdy Bonhoeffer tíhl spíše k Barthově teologii, zatímco Sasse se stal zřejmě nejdůležitějším pravověrným a konfesionálním luteránem 20. století. V roce 1933 však oba viděli skutečný problém nacismu v takové šíři a hloubce, jaké v *Barmenské deklaraci* nenacházíme.

Bethelské vyznání bylo nedávno znovu vydáno a opravdu stojí za prostudování a zamyšlení. Jasně z něj vyplývá, že Bonhoeffer a Sasse byli schopni své době porozumět proto, že transcendentního Boha, jeho slovo a svátosti i jeho církve stavěli nad všechny pozemské síly. Chápali, že se církve nemá zaplétat se světskými formami moci. A věděli, že církve je z hlediska tohoto světa nutně slabá a nesmí usilovat o svou vlastní slávu. Náleží jí cesta kříže.

Ovšem toto vyznání sepsali Bonhoeffer a Sasse, a tudíž jakákoli reakce typu „Takže prostě chtěli, abychom žili ve zbožném hloučku a nechali svět jít z kopce“ je jasně absurdní. Oba byli aktivními antifašisty a trpěli za to. Bonhoeffer zemřel mučednickou smrtí a Sasseeho antifašistický kredit byl tak vysoký, že ho Spojenci vybrali, aby po válce pomohl s denacifikací erlangenské univerzity. Nebyli to žádní pasivní pietisté. Jejich chápání transcendentního Boha a jeho evangelia je však učinilo imunními vůči Hitlerovu podkuřování. Neuzavřeli Boží transcendenci do imanence politické nutnosti. A právě starost o transcendentní z nich udělala

moudré aktéry ve světě imanentního.

To ukazuje na jejich hodnotu v dnešních debatách. Jednou z nápadných mezer na pravém i levém křídle křesťanského politického spektra je celková absence jakékoli zmínky o Boží transcendenci a nadpřirozené povaze církve. Hlavní slovo mají imanentní zájmy. Znalcům na obou stranách jako by víc záleželo na tom, aby zajistili, že žádná kritika nezůstane bez zesměšnění a že pověst žádného kritika pak nezůstane nepošpiněna relativizováním záležitostí tohoto světa ve světle věčnosti.

Avšak nabubřelá rétorika sociálních médií představuje pouze jednu část problému. Hlubší problém vyniká na kontrastu mezi Bonhoefferem a Sassem na jedné straně a Kittelem, Althausem a Hirschem na straně druhé: neschopnost odolávat nutkání zavírat Boží transcendenci do imanence politického okamžiku. Když to křesťané, pravíci i levíci, dělají, pak už nehájí křesťanství – neboť křesťanství, které je zajímavé jen proto, že je politicky užitečné nebo že je vnímáno jako působící ve zdejší pozemské sféře, je jen vstupní drogou k postkřesťanskému pohanství.

A tím se dostáváme k nezvyklému, avšak silně pavlovskému závěru: Tajemství politické integrity a rozpoznání pro křesťany spočívá ve vysokém mínění o Bohu, jeho slovu a jeho evangeliu. Jedině když je tento svět zasazen do kontextu budoucích věcí, můžeme doufat, že nedovolíme, aby vnímané požadavky nynější politické doby přemohly naši věrnost Bohu, a v důsledku toho také těm, kdo byli utvořeni k jeho obrazu.

Carl R. Trueman
First Things
Přeložila Alena Švecová

Carl R. Trueman
profesor biblických a náboženských studií

STŘEDOVĚK TRVÁ

Polysexuální aktivisté jásají nad rozhodnutím Ústavního soudu, podle kterého k „úřední změně pohlaví“ již nebude zapotřebí operativní zákrok. Že prý už nebude platit „povinnost“ nechat se vykastrovat.

Celá genderová agenda stojí na lžích a toto je jedna z nich. Ono například už samo heslo „manželství pro všechny“ je lživé. Zaprvé: nikdy nebude pro všechny, třeba pro nejbližší příbuzné, pro děti či pro nesvéprávné. A zadruhé, manželství homosexuálům nikdy nikdo nezakazoval. Homosexuální muž se může a vždy se mohl oženit, a homosexuální žena se může a vždy mohla vdát. Podmínkou sňatku přece nikdy nebylo zkoumání toho, jaké obrázky snoubence vzrušují. Aktivisté nechťeli žádné „manželství pro všechny“, oni chtěli, aby bylo „manželstvím všechno“, přesněji řečeno, aby manželstvím bylo uznáno i mamanství a ženžeství.

Podobné je to i s onou „středověkou povinnou kastrací“. Nikdo nikoho přece ke kastraci nenutí. To jen se některé ženy domáhají toho, aby je stát po právní stránce považoval za muže, a někteří muži, aby je stát považoval za ženy. A stát si k tomu klade podmínky. K nesmyslnému požadavku nesmyslné podmínky, mohl by něco říci.

Když bude chtít být někdo úředně uznán za letadlo a stát by po něm chtěl, aby se žadatel nejdříve předvedl se svými křídly, rozhodně tím nikomu nevzniká povinnost přidělovat si křídla. Považovat se za letadlo není povinné. Vynucovat si po státu, aby člověku přisoudil jiné pohlaví, to také není povinné.

Slovo „soud“ má společný kořen se slovem „soudnost“. Soudný ústavní soud by musel v této kauze konstatovat jednoduchou pravdu, že pohlaví nelze měnit. A že nelze po státu požadovat, aby sebedeklaratorní „změnu“ pohlaví úředně jen tak respektoval. Ústavní soud svým rozhodnutím vlastně říká, že pohlaví měnit lze. Příště čekejme od Ústavního soudu rozhodnutí, že si lze svévolně měnit i věk. Nebo že má člověk právo být považován za dva lidi. Sevším všudy, i s nárokem na dva důchody nebo na dva hlasy ve vol-

Plénium Ústavního soudu. Foto: Jan Symon / usoud.cz

bách. A je úplně jedno, že to je nesmysl, protože Ústavní soud je výrobcem „pravdy“ a ta může od nynějška být zcela v rozporu s pravdou.

Přes to přese všechno nelze krok Ústavního soudu šmahem odsuzovat. Ústavní soud vyměkl, podlehl nátlaku aktivistických vyděračů a mediální masáži. A tak se nezmohl na jediné dobré, rozumné a soudné konstatování, že pohlaví měnit nelze a že stát takovou deklaratorní změnu nemůže uznat za právně závaznou. Snažil se tedy alespoň o nejlepší ze špatných řešení.

V Británii podle některých průzkumů až 18 procent dvanáctiletých váhá, jakou si zvolí „pohlavní identitu“. Rozkolísanost sexuální sebedifikace je logickým důsledkem masivní progresivistické propagandy, která prosákla do všech typů škol, do médií i do umění. A tak donedávna zcela výstřední porucha dostala podobu masové epidemie. Do toho zde máme skoro mengeleovské praktiky hormonálního oddalování puberty a všemožné snižování bariéry pro rozhodnutí nechat na sobě provést nevratný zmrzačující zákrok.

Mnoho z nás by nenapadlo nechat si dělat díry do nosu, tváří či jinam kvůli nějakým tretkám. Jiné z nás by nenapad-

lo nechat si vypalovat do kůže obrázky. A pro většinu z nás není představitelná vize, že si budeme sami dělat jehlou díry do žil a těmi pak vpravovat do krve nějaké drogy. Přesto to mnozí lidé dělají. A tak není divu, že v atmosféře, kdy hlásit se ke své přirozenosti je dnes projevem zaprděného zpátečnictví, leckdo z nedospělých lidí podlehne tlaku atmosféry a začne usilovat o zvrácený chirurgický zákrok. Zvláště, když mu stát slíbí, že se pak bude jako tvářit, jak respektuje jeho „změnu pohlaví“.

Pitomou legislativu lze změnit. I když tu posvěcenou Ústavním soudem poněkud obtížněji. Ale pořád je to snadnější než zachránit dobrý život zmrzačeným obětem genderového šílenství. To ono je ve skutečnosti tím středověkem, před kterým verbálně varují transsexuální aktivisté.

Ladislav Jankl

Mgr. Ladislav Jankl
člen správní rady IVK

BLAHOŠLAVENÉ KARMELITÁNSKÉ MUČEDNICE Z COMPIÈGNE

Dne 17. července jsme si připomněli 16 blahoslavených karmelitánských mučednic z Compiègne, Matku Terezu od svatého Augustina a její společnice, které byly popraveny během Francouzské revoluce v roce 1794.

Sestry se odmítly podrobit občanské ústavě duchovenstva, zákonu přijatému v roce 1790, který podřizoval katolickou církev revoluční vládě, konfiskoval veškerou církevní půdu a zakazoval řeholní řády. Karmelitky z Compiègne se postavily na odpor proti zrušení svého kláštera, a proto byly v červnu 1794 zatčeny a uvězněny v bývalém klášteře Navštívení Panny Marie v Compiègne, kde se denně obětovaly za mír ve Francii a v církvi. Dne 17. července byly souzeny v Paříži, uznány vinnými z velezrady a odsouzeny k trestu smrti gilotinou. Shodou okolností na sobě měly zakázané řeholní hábity, protože jejich jediný světský oděv se v den procesu pral.

Sestry byly poté převezeny na káře spolu se skupinou 40 odsouzených vězňů na popraviště na pařížském Place du Trône. Během cesty sestry zpívaly modlitby nešpor a kompletář. To zahrnovalo *Miserere*, kající žalm 50: „Smiluj se nade mnou, Bože, pro milosrdenství svoje...“ a končilo *Salve Regina*. Očití svědci uvádějí, že obvykle nepřátelsky naladěné davy podél cesty byly podivně tiché.

Po příchodu na popraviště Matka Tereza zapěla *Te Deum* a poté *Veni Creator Spiritus*. Poté všechny sestry obnovily své sliby a sestra Constance, nejmladší a stále ještě novicka, se k nim přidala, čímž před výstupem na popraviště složila řeholní sliby. Sestra Constance zemřela jako první poté, co poklekla, požádala svou představenou o požehnání a políbila malou sošku Panny Marie. Když přistupovala ke gilotině, zpívala *Laudate Dominum Omnes Gentes* (Žalm 117): „Chvalte Hospodina, všechny národy, všichni lidé, chvalte ho zpěvem, neboť se nad námi klene jeho milosrdenství. Hospodinova věrnost je věčná!“ Tento text pak zpívaly všechny sestry a jejich hlasy postupně slably, dokud všechny nezemřely. Obvyk-

Mramorová náhrobní deska na pařížském hřbitově Picpus se jmény obětí. Foto: Mu / wikimedia

le popravy doprovázel křik a jásot, ale tentokrát bylo jen ticho.

Sestra Constance odmítla pomoc kata a jeho dvou pomocníkům a sama přistoupila ke gilotině. Je pravděpodobné, že popravy pokračovaly v pořadí podle složení řeholních slibů. Víme, že Matka Tereza byla poslední. Bylo slyšet, jak osmasedmdesátiletá sestra Marie od Ukřížovaného Ježíše říká katům: „Odpouštím vám, přátelé. Odpouštím vám z celého srdce, jak bych si sama přála, aby Bůh odpustil mně!“ Těla karmelitek byla pohřbena do hromadného hrobu.

Mnozí se domnívají, že oběť Matky Terezy od svatého Augustina a její komunity způsobila konec „vlády teroru“, k němuž došlo o pouhých deset dní později, 27. července 1794. Jejich příběh uchvátil lidovou představivost a inspiroval novelu spisovatelky Gertrud von le Fort, divadelní hru Georgese Bernanose a operu Francise Poulenca. Dne 27. května 1906 je papež svatý Pius X. prohlásil za blahoslavené.

Existuje také spojitost mučednic z Compiègne s Británií. Anglická be-

nediktinská komunita z Cambrai byla v roce 1792 vyhnána ze svého kláštera a vězněna v Compiègne. V červnu 1794 k nim byly převezeny karmelitky, ale byly drženy odděleně. Benediktinky svědčily o svatosti sester z Compiègne a věřily, že mučednictví karmelitek zachránilo jejich vlastní životy. Je také možné, že díky své anglické národnosti nebyly popraveny za velezradu. Ve vězení zůstaly až do dubna 1795 a poté byly povězeny do Anglie, kde se nakonec usadily v opatství Stanbrook. Jejich jediným „majetkem“ byl světský oděv karmelitek, který nosily. Dochované kusy látky a jedna espadrilka jsou nyní uctívány ve Stanbrook jako relikvie.

Zdrojem výše uvedených podrobností o popravě je kniha *To Quell the Terror: The True Story of the Carmelite Martyrs of Compiègne* (ICS Publications, Washington D.C., 1999).

Carmelite Nuns of Great Britain
carmelitenuns.uk
Přeložil Pavel Štíčka

NEPOKOJE V BRITÁNII

Byla to jen otázka času. Napětí v Británii přibývalo, jak přibývalo migrantů, kteří přijíždějí do Británie v kritických počtech.

Na útraty vlády jsou migranti ubytováni v hotelech a ubytovnách. Brexit v tomto ohledu nepomohl. Migrantů přijíždí více než před ním. Podstatně více. Vloni přes milion.

V nedávných volbách byla na hlavu poražena konzervativní vláda, která byla u vesla 14 let. Čekala se totální porážka a tato očekávání se naplnila. Novou vládu sestavili labouristé, kteří mají v parlamentu velmi pohodlnou většinu.

Tuto většinu ale nezískali pro svou velkou oblibu. Obyvatelstvo hlasovalo v posledních volbách proti konzervativcům, nikoli pro labouristy. Anglický volební systém je pohodlný při sestavování vlády – nějaká strana zpravidla vyhraje natolik, že není třeba uzavírat koalice. Na druhé straně tento volební systém umožňuje zvítězit straně, která v absolutních číslech vůbec nemusela být úspěšná. Což byl letošní případ.

Téma migrace bylo přítomné ve všech volbách v posledních padesáti letech, byť nemuselo být vždy dominantní. A všechny vlády se dušovaly, že tento problém budou řešit. Dosud ale nevyřešily nic, ať už šlo o levici či pravici. Británie má ovšem celou řadu dalších problémů, jako například hroustící se zdravotnictví, na které byli Britové po léta pyšní. Nebo nedostupné bydlení, které s imigrací úzce souvisí. Jistý ekonom spočítal, že současná bytová výstavba by nestačila pokrýt potřeby rodilých Britů, ani kdyby žádná imigrace nebyla. Ale v Británii nyní přibývá nejméně tři čtvrtě milionu nových obyvatel každý rok. Kdo nestrkal hlavu do písku, ten musel vědět, že to jednou bouchne. Nu, teď se stalo.

Rozbuška byla nešťastná. Kluk jménem Axel Rudakubana, jemuž je dnes osmnáct let, narozený ve velšském Sheffieldu rodičům, kteří se přistěhovali z Rwandy, ubodal v umělecké škole tři děvčata ve věku 6, 7 a 9 let a dalších nejméně 8 vážně zranil. Podle všeho to ne-

Britský premiér Keir Starmer. Foto: UK Prime Minister / flickr

byl muslim. S jistotou to ovšem nevím. Prý byl členem pěvecké skupiny v kostele. A patrně neměl muslimskou motivaci. Žádné alláhu akbar.

Brutalita a nesmyslnost tohoto útoku vyvolala násilné nepokoje. Jak to tak v podobných situacích někdy bývá, Satan přileje oleje do ohně. Na sociálních sítích se šířily zvěsti, že šlo o muslimského migranta. Pořádaly se demonstrace, kde policie zasahovala s brutalitou, která ostře kontrastovala s benevolencí policie při nedávných propalestinských demonstracích. To situaci ještě více rozjitzilo. Keir Starmer, britský premiér, od jehož inaugurace uplynuly pouhé čtyři týdny, zaujal proti protestujícím velmi ostrý postoj. Ano, bylo potřeba rázně zasáhnout tam, kde se protestující vlamovali do hotelů a ubytoven plných migrantů. A nelze trpět šířením falešných informací podněcujících násilí. Ovšem nelze se tvářit, že vše bylo vlastně celkem v pořádku až do chvíle, kdy začali „pravicoví extrémisté“ protestovat. Poslouchal jsem úryvky z premiérova projevu a bylo mi

jasné, že i jeho přístup je jen přiléváním oleje do ohně. Rozbuška byla nešťastná a matoucí, protože ji nespáchal muslim, který doplul nedávno do Anglie na člunu, jak tvrdily některé lživé weby. To ale nic nemění na tom, že islamisté jsou pro Británii velkým ohrožením a že už zabili i poslance britského parlamentu Davida Amesse, o různých teroristických útocích ani nemluvě.

Nezbývá mi než zopakovat, co tvrdím již přes dvacet let: V každé společnosti, ba i ve společnosti velmi homogenní, jsou určitá napětí. Ta se ale dají zvládnout – je to úkol pro moudrou vládu. Pokud se ale v nějaké společnosti zvyšuje etnické a náboženské napětí a k žádné integraci nedochází, je jen otázkou času, kdy dojde k výbuchu. To, co se nyní děje v Británii, se začíná dít v celé řadě dalších zemí: v Německu, ve Francii, ve Švédsku, v Belgii, v Nizozemí. Bude to znamenat posílení „krajní pravice“. I její vítězství je jen otázkou času.

Zde bych rád požádal liberály a progresivisty, aby vysvětlili, jaký je rozdíl

mezi pravicí a krajní pravicí. Zatím se mi zdá, že pravicová je ta strana, která mluví, ale nekoná, a krajní pravice koná. Mně se to konání vůbec nelíbí, protože povede k rozpadu Evropy a probuzení starých nacionalismů. Bude to ale důsledkem frustrace voličstva z nekonání nepravdicových vlád.

Pokud je mi známo, Keir Starmer nemá jiný plán než důsledně pozavírat všechny krajně pravicové strůjce násilí a omezit svobodu slova na internetu. Žádná rozumná debata o příčinách napětí se zřejmě konat nebude. Starmer dokonce naznačil, že možná bude třeba použít software na rozpoznávání obličejů, což zní dosti hrozně. K opatrnosti radil dokonce i levicový *Guardian*.

Když nastanou výtržnosti, vylezou nejrůznější násilníci, kteří vytuší, že by si mohli zařadit. Nicméně většina údajně krajně pravicových demonstrantů jsou normální lidé, kteří se cítí vládou zrazeni. Konzervativci jim nepomohli, nyní

jim nepomohou labouristé. Přes jejich výraznou většinu v současném britském parlamentu si dovolím předpovědět, že v příštích volbách utrhá stejný debakl jako konzervativci v těch letošních. Britové nechodí do ulic tak často jako Francouzi. Tyto demonstrace jsou projevem zoufalství.

Odpůrci budou argumentovat tím, že spouštěčem nebyla vražda motivovaná islamismem. Nebo tím, že ještě před vraždou poslance Amesse v roce 2021 byla – v roce 2016 – zavražděna labouristická poslankyně Jo Coxová. Pachatelem byl tehdy skutečně krajní pravičák. Byl odsouzen na doživotí bez možnosti propuštění. Nicméně konzervativci neudělali nic podobného jako gangy pakistánských mladíků, kteří znásilňovali stovky (celkově přes 1400 podle vyšetřující komise) dívek v severoanglickém Rotherhamu. Policie o tom věděla, ale nekonala. Bála se nařčení z rasismu.

Žijeme v padlém, hříšném světě.

Můžeme vytvářet společenství naděje, v němž si lidé neubližují. A můžeme se chovat pravdivě a statečně v jakémkoli postavení. Největší význam to má, pokud jsme soudci, zastupitelé, policisty. Budeme potřebovat mnoho statečnosti, abychom věděli, kdy upozornit na nepravosti a odejít. Třeba když policie dostane pokyn, aby nezasahovala proti antisemitským demonstracím, ale nešetřila „krajní pravičáky“.

Dan Drápal
dan-drapal.cz

Mgr. Dan Drápal
evangelikální teolog a publicista

JAK PROBĚHLA OLYMPIÁDA?

Vytvořil se trojlístek olympiád 1936 – Berlín, 1980 – Moskva a nyní Paříž 2024. Sportovci byli zneužití k jiným cílům: k nacismu, komunismu a k novým ideologiím, které nám vlastně říkají, že neexistuje lidská identita.

Knihy Zjevení 17, 1–9: *Tu přišel jeden z těch sedmi andělů, kteří měli sedm nádob, a promluvil ke mně: „Pojď se mnou, ukážu ti soud nad velikou nevěstkou, usazenou nad vodami, se kterou se spustili králové světa a vínem jejího smilství se opíjeli obyvatelé země.“ Anděl mě odvedl ve vytržení ducha na poušť. Tu jsem spatřil ženu sedící na dravé šelmě nachové barvy, plné rouhavých jmen, o sedmi hlavách a deseti rozích. Ta žena byla oděna purpurem a šarlatem a ozdobena zlatem, drahokamy a perlami; v ruce držela zlatý pohár, plný ohavností a nečistoty svého smilství na čele měla napsáno jméno – je v něm tajemství: „Babylón veliký, Matka všeho smilstva a všech ohavností na*

zemí.“ Viděl jsem tu ženu, zpitou krví svatých a krví Ježíšových svědků. Velice jsem užasl, když jsem ji viděl. Ale anděl mi řekl: „Čemu se divíš? Já ti odhalím tajemství té ženy i té sedmihlavé a desetirohé šelmy, která ji nese. Ta dravá šelma, kterou jsi viděl, byla a není; vystoupí ještě z propasti, ale půjde do záhuby. A užasnou ti obyvatelé země, jejichž jméno není od založení světa zapsáno v knize života, až uvidí, že ta dravá šelma byla a není, a zase bude. Ať pochopí ten, komu je dána moudrost…

Skončily pařížské olympijské hry. Je zatěžko říci jejich řadovou číslici, neboť na základě úvodního ceremoniálu nevíme, zda pokračujeme s olympijskými hrami, jejichž první datum je rok

776 před Kristem, anebo zda se dotýkáme obnovených olympijských her z roku 1896, které se konaly v Athénách (nikoliv v Olympii) za účasti řeckého krále a dvou obnovitelů olympijských her, či hlavních protagonistů obnovy olympijských her, Barona Pierre de Coubertina a otce Henri Didona OP.

Úvodní ceremoniál olympijských her obsahoval aluzi na *Poslední večeři* od Leonarda da Vinci, která se nalézá v dominikánském klášteře v Miláně při kostele Santa Maria delle Grazie. Leonardův Milán se nám ovšem promítne i do příběhu Napoleona Bonaparta. V rámci této úvodní šarády byla také oslava popravy Marie Antoinetty, dcery naší královny

Marie Terezie. Napoleon Bonaparte, když procházel pařížským bulvárem, dostává se k onomu náměstí, kde se koná poprava Maria Antoinetty, pronesl výrok: „Toto jim nikdy nezapomenu.“ Ano, nezapomněl. Ale proč Milán? Když Napoleonova vojska vtáhla do Milána, ubytovala se jedna část jakobínských vojáků právě ve zmíněném dominikánském klášteře Santa Maria delle Grazie, kde v refektáři je onen Leonardův obraz *Poslední večeře*. Dostává zprávu přes ordonance: „Vojáci házejí kameny a láhve na obraz Leonarda.“ Na koleně napíše vzkaz: „Zakazuji a potrestat!“ A tak můžeme říci, že Leonardova *Poslední večeře* nebyla vydána potupě poprvé na pařížské olympiádě.

V mém životě považuji dvě zobrazení *Poslední večeře* za symbolické, ale také za rozhodující výpověď o posledních velikonočních svátcích Ježíše Krista. Jedním je pojetí Leonarda da Vinci, druhým je obraz Tintoretta, který se nalézá v chrámě sv. Pavla v Benátkách. Po dlouhých přemítáních, tyto obrazy dle mého soudu zpřítomňují janovské pojetí *Poslední večeře*. Původ Janova evangelia a jeho stáří je velkou diskusí od počátku křesťanské historie až do dnešních dnů. Podle jednoho z velkých znalců, profesora Jeruzalémské biblické školy a badatele světové úrovně otce Boismarta, Janovo evangelium bylo určeno pro Samaritány. Samaritáni se uzavřeli jako určitá komunita. Byli to potomci obyvatel severního království Izraele a hájili jako posvátná Písma pouze pět knih Mojžíšových – Pentateuch. Tato skupina existuje dodnes a slaví Velikonoce podle starobylého Mojžíšova rituálu na hoře Gerazim.

Leonardova *Poslední večeře* není židovskou velikonoční večeří v pravém slova smyslu. Když si k ní budeme předčítat Janův text, několik kapitol z jeho evangelia, které vyprávějí o této *Poslední večeři*, pak jsme vlastně na sympoziu, jež nám připomene velké postavy antiky včetně Platona. Také nám připomene určité diskuse. Ty probíhaly v renesanční společnosti, do které mistr Leonardo patřil. Onen dlouhý stůl není stůl z večeřadla. Druhý námět, obraz, jenž jsem zmínil – Tintoretův – nám připomíná *Poslední večeři*, která nás vrací do mojžíšské doby do Mojžíšova vyprávění. Účastníci jsou

Foto: Amanda MA / unsplash

vestoje a mají podkasané tuniky, tak jak popisuje Exodus odchod Izraelitů a jejich večeří na rozloučenou, ale také jako posilu na cestu do nové vlasti. Je to nová cesta, ale je to i návrat. Všichni stojí, Kristus drží ve zkřížených rukou chléb a kalich. V očích apoštolů je otázka: „Kdo zradí?“

Proč připomínám Janovo evangelium a proč připomínám tyto dvě scény? Protože jsou autentické a souvisí s pojetím evangelia určeného pro Samaritány. Je zde plně zastoupena ona rovina mojžíšských Velikonoc, ale je zde také zastoupena rovina Ježíšových Velikonoc. Zde ovšem evangelista nepřipomíná ustanovení eucharistie, protože s ním se vyrovnává v šesté kapitole, kde nám hovoří o maně, nebeském chlebu. Zase nás tedy zavádí na pouť do doby Mojžíšovy, ale také hovoří o nutnosti přijímání těla a krve, oběti beránka. Myslím, že tato skutečnost je opravdu signifikantní a důležitá pro mé přemítání o zahájení olym-

pijských her.

Olympijské hry mají své kořeny ve Spartě. Olympijské hry jsou především součástí branné výchovy a můžeme říci vojenské společnosti. Zní nám zde slova od Thermopyl od onoho průsmyku: „My mrtví tu ležíme, jak zákony kázaly nám.“ Je to zápas o vlastní rodinu, svůj domov, o svou vlast. Jsou to zákony, které chrání člověka a jeho důstojnost. Jsou to zákony, které chrání rodinu, zákony, které chrání můj národ, moji vlast. Olympijské hry nebyly světové hry, byly to hry Helady, jednotlivých helénských kmenů, států. Byly to Athény, které nechtěly jenom vojenský pětiboj, ale byly to Athény, které věděly, že válka není pro válku, ale je pro mír. Neboť *Inter arma silent Musae*: umění, kultura, věda se rozvíjí především v mírové době, a proto doplnily tyto hry určitým kulturním festivalem – recitace, zpěv, hudba, určitá představení. Měl jsem možnost s kněžími při výročí svatého

Zahajovací ceremoniál letních olympijských her v Aténách v roce 1896. Foto: wikimedia

Pavla navštívit Olympii i celý tento areál, který sportovci udržují jako chrám.

Propojení aluze na Poslední večer je zcela evidentní. Aluze na antickou dobu dionýsovskými bakchanáliemi je podle mého názoru absolutní výsměch antice, nejenom tedy křesťanství, protože víme, že sportovci nemohou pořádat bakchanálie, aby pak šli soutěžit.

My slavíme olympijské hry podle modelu obnovy z roku 1896. Tyto olympijské hry byly zahájeny na pláni u Athén na louce, kde sloužil Eucharistii, tedy chcete-li mši svatou, otec Henri Didon OP za účasti řeckého krále, původem z Bavorska. Proč propojili tito dva – Coubertin a Didon – historii se současností 19. století? Protože otec Didon jako voják francouzské armády zjistil, že fyzická příprava francouzských vojáků je minimální. Řekli bychom, že proti pruským vycvičeným plukům to byly bačkory. A je to on, kdo pak zavádí v církevních školách po anglickém stylu sport, tělocvik, brannou výchovu. To přivedlo i antiklerikálního ministra školství tehdejší Francie k tomu, aby požádal patera Didona o implementaci této výchovy do státních škol. A vše končí fotbalovým zápasem v dominikánském lyceu v Lille, kde toto lyceum církevních škol zvítězilo. Je to Henri Didon OP, který je autorem olympijského hesla.¹ Je to Henri Didon, který vlastně dal olympiádě hymnu, což

byla hymna zmíněného lycea.

Kultura, vědomí a úsilí o mír a přátelství mezi národy je všelidská touha, ale je to také hlavní poselství Knihy knih, Bible, již nám předal izraelský národ a kterou křesťanství dalo do vínku západní, chcete-li křesťanské civilizaci. Ta se nezrodila v Evropě ani na Západě, ta se zrodila v kolébce lidské kultury a civilizace, tedy v křižovatce, kterou je Izrael, nikoliv Palestina. Palestina je potupný název území, jímž reagovala římská okupace po obsazení a likvidaci izraelského státu, takže provincie Judea se proměnila v Palestinu na potupu.

Kéž si každý soudný divák uvědomí tyto základní souvislosti. Olympiáda od 19. století staví na kráse, fyzické kráse, kráse člověka i na jeho sportovním výkonu. To je tělesná stránka. Na druhé straně olympiáda také staví na kráse lidského ducha, na jeho kultuře a umění, ovšem také na pravém přátelství. Tento prvek vneslo do obnovy olympiády křesťanství. „Neboť každý člověk se rodí svobodný,“ říká slavný profesor z Valladolidu Francesco de Vitoria, když odmítne otroctví v jihoamerických koloniích.

Co říci? Jak proběhla olympiáda? Mnozí mě předešli. Vytvořil se trojlístek olympiád 1936 – Berlín, 1980 – Moskva a nyní Paříž 2024. Olympiáda nastolila mír. Proto zmíněné tři olympiády odporují těmto zásadám. Sportovci byli zneužití k jiným cílům: k nacismu, komunismu a k novým ideologiím, které nám vlastně říkají, že neexistuje lidská

identita. Z toho důvodu také ale neexistuje právo a neexistuje ani potřeba míru a přátelství. Muž, který bije ve sportovní disciplíně boxu ženu je toho potvrzením. Ptám se: kde je Istanbulská smlouva, kde jsou její obhájci?

Bylo mnoho a mnoho případů, které nám ukazují, že pařížská olympiáda není ta „nej“ a „top“ olympijského snažení. Na druhou stranu si však vážím všech sportovců a gratuluji jim za jejich úspěchy, za jejich postoje. Především bych chtěl poděkovat slavnému srbskému tenistovi Novaku Djokovićovi, ale také postojům dalších politických, kulturních i duchovních představitelů, kteří poznali, že zde došlo k zneužití olympiády určitými skupinami, jež nám ovšem nezaručují ani dobrou výchovu ve školách, ani formaci. Ctitelé bakchanálií mohou vidět své projevy v takzvaných průvodech *pride*. Nebylo náhodné, že v souběhu se takovýto průvod konal v Praze, v hlavním městě země, která se nazývá srdcem Evropy.

Mé přemítání není důvodem, abych někoho odsuzoval. Držím se vždy zásady: „Odsuzují se činy, neodsuzuje se člověk.“ U člověka se musí počítat s přičitatelností. Tedy tento poslední soud ponechávám vám, kteří se nad těmito řádky zamyslete. V situaci, kdy do válečného konfliktu jsou vlastně vtaženy mocnosti současného světa, velké skupiny států a národů, ve chvílích, kdy teroristický útok na kolébku Knihy knih, který se spíše rozšiřuje a získává masovou podporu politického světa, pak myslím, že měly tyto olympijské hry vyslat úplně jiný signál. Čestní sportovci naplnění zásadou: *Mens sana in corpore sano*, nám ale dali určitou odpověď. Proto díky za ni.

kardinál Dominik Duka OP
blog.idnes.cz/duka

kardinál Dominik Duka OP
emeritní arcibiskup pražský

¹ https://www.cirkev.cz/francouzsky-dominikansky-mnich-je-autorem-motta-olympijskych-her_40777

JSME KORUNOU STVOŘENÍ K OBRAZU A PODOBĚ BOŽÍ

Jeden polský biskup, J. E. Szymon Stulkowski z plocké diecéze, si všiml, že na internetu někteří mladí lidé prohlašují, že nemají v úmyslu mít děti, raději mluví o svém „psím rodičovství“ a chovají se ke psům jako ke svým dětem. Při homilii na svátek sv. Rocha uvedl, že „je důležité, abychom věřili, že my lidé jsme korunou stvoření, nikoli zvířata“. A pokračoval: „Když se podíváme na dnešní svět, když posloucháme vyprávění různých lidí, člověk se může vyděsit: zvířata jsou polidštěna a lidé jsou zvířecí. Je důležité, abychom respektovali svět, který nám Bůh dává, a abychom věřili, že jsme korunou stvoření k obrazu a podobě Boží. Jiní tvorové jsou také dílem Božím, ale nejsou to lidé,“ zdůraznil biskup.

„Konzervativní spolek Aliance pro rodinu, který vystupuje proti LGBTQ lidem a stejnopohlavním manželstvím, se v posledních týdnech pustil do boje proti zvyšování koncesionářských poplatků. Spustil petici a také reklamy na sociální síti Facebook. Z dat přitom vyplynulo, že jako inzerent placených příspěvků je vedený pracovník plzeňské diecéze, kterou vede biskup Tomáš Holub. Ten *Deníku N* řekl, že je angažmá jeho podřízeného v činnostech Aliance pro rodinu nepřijatelné. Situaci chce dál řešit,“ citujeme *Deník N*. Finální řešení neznáme, ale skutečně jsme už svědky situace, kdy se za pomoc organizacím, které brání normální svět, postihuje i v prostředí římskokatolické církve? Učení církve například v oblasti homosexuální agendy trpělivě vysvětluje papež František, když říká, že „zákony, které trestají homosexualitu v některých zemích světa, jsou nespravedlivé“, zároveň však opětovně potvrdil učení církve a uvedl, že praktikování

O svátku Nanebevzetí Panny Marie požehnal pražský arcibiskup Jan Graubner nová sousoší andělů na staroměstském Mariánském sloupu. Foto: Václav Kašík / Člověk a Víra

homosexuality je hříchem. „Být gayem není zločin,“ řekl agentuře AP. „Není to zločin. Ano, ale je to hřích.“ A také prohlašuje: „Rodina není ideologie, je to realita. A rodina roste s vitalitou reality. Ale když ideologie přijdou rodinu vysvětlit nebo přibarvit, což se stává, všechno je zničeno. Existuje rodina, která má tento půvab muže a ženy, kteří se navzájem milují a utvářejí, a abychom pochopili rodinu, musíme vždy jít ke konkrétnímu, ne k ideologiím. Ideologie ničí, ideologie se zapletou a připraví cestu destrukce. Pozor na ideologie!“

Orgány Evropské unie chtějí v druhé polovině roku 2024 výrazně omezit svobodu slova v členských zemích, aby „hájily“ demokracii. Evropská komise k tomuto účelu používá dvě nařízení: zákon o digitálních službách DSA, který nutí velké online platformy a vyhledávače kontrolovat online obsah, a sesterský zákon o hospodářské soutěži, zákon

o digitálních trzích (DMA). Vede technologické společnosti k tomu, co mohou a nemohou v podnikání dělat. Liberální europoslanec Sandro Gozi například oznámil, že platforma X buď zavede cenzuru, nebo z Evropy velmi rychle zmizí. Evropská komise vyvíjí tlak na digitální platformy a správce vyhledávačů od poloviny loňského roku. Hrozí jim vysoké administrativní tresty, a dokonce i zákaz činnosti v EU, pokud z internetu neodstraní – nebo v jeho hlubinách neschovávají – pro eurokraty nežádoucí obsah, který oslabuje „odpor“ demokracie. Platformy jsou nuceny přijmout posílený kodex chování specifikující, jaký obsah je nevídaný. V poslední době zesílily rozsáhlé cenzurní aktivity zakazující kritiku genderové politiky, Zelené dohody a politiky klimatu, jednání úředníků EU atd. přitahuje.

–zd–